

— Да; но ты ще тръгнешь понапредъ съ пріятелитѣ ни, и подарь нѣколко дни, като извършишь цѣльта си, ще срѣщаш сички вы... Иди Жуано; замина този вечеръ.

— Не щж да замина! отговори тя твърдо.

— Искамъ го, Жуано, повтори Жозе строго; но той бѣше тѣй блѣденъ, и очитѣ му обикновено толкози блѣскавы станяхъ мрачны, тѣй щото сѣкый бы прочель въ тѣхъ една вѣтрѣшна борба.

— Ще замина, рече Жуана съ гласъ пресыпналъ.

— О! толкози подобръ! извика Долора. Ще ны послѣд-ва прочее и Жозе...

Силитѣ на младия иннокъ бѣхъ са исчерпали. Рѣцѣтъ му трепѣряхъ, той са олюляваше на краката си, и мига-читѣ му са затваряхъ отъ неволно въздѣйствиѣ. Нийподирь моралната сила надви. Жозе прострѣ рѣка къмъ младитѣ супругы, имѣ сила да стисне тѣхнитѣ; и послѣ са хвърли въ пригръдкитѣ на Жуана, пригърна я съ нѣжностъ пѣлна отъ безнадежна страсть, и заплака съ сълзи.

— Слѣдъ малко време, Жуано моя, рече ѝ, ще са срѣщнемъ, бѣди спокойна.

— Не са сумнявамъ, чадо мое, отговори старата кърмилница. Безъ сумненіе ще са срѣщнемъ.

— Благороднѣйшый, рече Мандаменто, бързайте; едва имате време да изминете двѣ левгы преди да съмне за да стигнете до първата станція на едно братство, дѣто ще преминете деня, защото знаете че само нощъ можете да пътувате.

По заповѣдъ на Жозе приготвихъ и третій катѣръ за Жуана. Дружината тръгна, а Жозе и апостолѣтъ останяхъ самы.

— Отче мой, рече Жозе, преди да са раздѣлимъ, благословѣте ма.

— Чадо мое, рече апостолѣтъ, все повече очуденъ отъ